

Čekání na II. Kristův příchod

Mt 25,1-13 (svatba, družičky a olej)

Mt 24, 27-29 (jako za doby Noe, rašení listů, blesk a zatmění slunce)

Dva přátelé šly okolo překrásné vily s nádhernou zahradou. Jeden z nich se zastavil a s potěšením si prohlížel tu krásu.

„Jakou to vše může mít cenu?“ obrátil se s otázkou na svého druha.

„Nevím na kolik si toho cení současný vlastník, ale vím, kolik za to dal majitel předchozí!“

„Kolik?“

„Všechno!“

Tento příběh nás, milé sestry, bratři, přátelé, uvádí do přemýšlení o tom, kolik jsem ochotní dát za různé zboží. Za co jsme ochotni dát málo a za co všechno. Dnes nám hoří II. svíce adventního věnce. II. svíce, která mluví o II. příchodu Pána Ježíše Krista na tuto zem. Příchodu, který doposud nenastal.

Dnes je velice moderní vítězit nad všedností pomocí - z á ž i t k ů - . Akční filmy, časté změny zaměstnání, zboží rychlé spotřeby, časté střídání oděvů a technického zboží, kořování nejruznějších chutí a pocitů, zkoušení dosud nepoznaných prožitků radosti i bolesti a rychlý životní styl. To nabízí naše doba. Jako za dnů, kdy žil Noe. Mnozí se přizpůsobí. Mnozí využívají některé z praktik tohoto věku k tomu, aby nad všedností vítězili.

V Bibli máme velmi precizní rozbor tohoto „*pobíhání sem a tam*“ v knize Kazatel. A suma všeho? - *"Nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyšením!"* Znamená to, že zážitky a vzruchy, střídání věcí a lidí, zaměstnání a koníčků prostě *n e v e d e* k vítězství nad všedností.

Neříkám, že si člověk nemá zpestřit život příjemnými věcmi. Nebo že si nemá občas udělat nějakou radost. Nelze se dívat celý život na stejný koberec a stejný lustr. Na druhou stranu ale, uniknout všednosti častým střídáním všeho možného, je jako "HONIT VÍTR" (to je také biblický termín). Zkuste to někdy. Je to zajímavé. Nejvíce pro ty, kteří vás pozorují. Ale nepřinese to hledané uspokojení. Přinese to jen vyčerpání a pocit marnosti. Tak jako i Šalamoun prožívá, že všechno pachtění za věcmi světa je marnost.

Bůh v Bibli hovoří o něčem, co je nazváno: **POKOJ PŘEVYŠUJÍCÍ KAŽDÉ POMYŠLENÍ**. Myslím, že právě to je důležité slovo pro hledání odpovědi na dnešní téma, jímž je „**Čekání na II. příchod Krista**“. Kde tento pokoj roste? Rodí se v duši smířené s Bohem.

Smíření s Bohem je možné jedině pomocí Pána Ježíše Krista. Pán Bůh chce svůj přetékající kalich lásky a pokoje přikládat k našim ústům den co den. Je ale na nás, zda den co den z něj budeme pít. Vyžaduje to chvíle ztišení s Bohem, chvíle radosti s Bohem, chvíle pro Boha. Kdykoli v mém srdci vznikne nepokoj, tak musím opět přijít v modlitbě k Bohu a setrvat tak dlouho, dokud mé srdce nebude opět přetékat pokojem.

Čteme: *"Ti kdo čekají na Pána Boha, nabývají nových sil."* Lehce se vše zamění s oslavou duchovního spánku. To by byl omyl. Spící křesťan nezná ani tu věrnost a vytrvalé vyhlížení na Boha. Spící křesťan pohled na Boha ztrácí docela. Bůh se mu vzdaluje a věci B. království pro něj přestávají být zajímavé. Ne tak člověk, který sice zrovna neprožívá mimořádné divy ve vedení Duchem Svatým, ale jeho očekávání je výhradně na Boha. Ž37,7 nás nabádá: *"Mlčenlivě se měj k Bohu a očekávej na Něho pečlivě!"* To není výzva k pasivitě. To je rada, jak žít život, když se zrovna nic mimořádného neděje. A ono se v životě většinou nic mimořádného neděje. Většina dnů je obyčejných a všedních. Ale ne všechny. **A na tom, jak budou vypadat ty mimořádné a sváteční dny, dny zjevení Boží slávy a mimořádných Božích skutků, se rozhoduje ve dnech všedních a obyčejných.**

Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá svůj život zpět?
(Mt 16,26)

Malý hošík se vyšplhal na otcova kolena a jako by rozuměl důležitosti své otázky, pohlédl vážně na otcovu tvář a tázal se:

"Tatínku, je tvá duše pojištěna?"

"Jak to myslíš, hochu," roztržitě se zeptal zaměstnaný otec. "Proč se vůbec tak ptáš?"

"Proč se ptám? Víš, strýček Jiří povídal, že jsi pojistil svůj dům a svůj život, ale že nevěří, že bys byl pojistil také svou duši a že se o ni bojí, že zahyne. Nechtěl bys ji také pojistit?"

Otec si podepřel hlavu rukou a vážně se zamyslel. Měl nájemní dům v centru města. Měl prosperující firmu. Měl luxusní byt ve kterém bydleli. Všechny jeho budovy byly dobře pojištěny proti ohni i proti vloupání. Ale to vše ještě nestačilo. Aby se jeho žena a dítě neoctly v nesnázích, kdyby snad náhle zemřel, dal také i svůj život pojistit na vysokou částku. Všechno své úsilí vynaložil na to, aby co nejvíce zabezpečil svůj pozemský život a hmotnou existenci své rodiny, ale ani jedinou myšlenku nevěnoval věčnosti. Nemyslel na svou duši. Na to, co rychle pomijí a obrací se v prach, nelitoval času, a energie, ale na to, co má žít na věky nevynaložil nejmenší péče a neučinil v této věci žádné opatření. Jak je to bláznivé, neboť "co platno, kdyby člověk celý svět získal a svou duši ztratil?"

Tento muž nám představuje lidský průměr všech věků a národů. Člověk si chce nějak pojistit pozemský život. Chce být zabezpečen proti úrazům, chorobám, proti ohni i povodni, proti krádeži, proti blesku a proti jakékoli nepříjemné změně. Zabezpečuje se proti náhlému úmrtí i proti nemohoucnosti staroby. Být pojištěn, to je jeho sen. Avšak to, co pojišťuje, je jen pomíjitelný pozemský život. Naše srdce je od přirozenosti materialistické. Na to, abychom se zajistili před soudem Božím a smrtí věčnou, nemáme mnohdy čas ani pomyslit.

Podobenství o věrnosti družiček a opatrnosti v zásobě oleje, kterou si sebou vzaly není jen o II.příchodu P.J.K. Je o každém Jeho příchodu. Všimněme si, že většinu času tráví čekáním. Ženich přijde v jediné minutě, ale před tím ubíhá minuta za minutou, hodina za hodinou a "nic se neděje!" Proto některé neobstojí. Nejsou na čekání připraveny dostatečně. Zatímco ty své nepřekvapí realita obyčejného čekání. Jsou na čekání připravené.

Tento oddíl se většinou vykládá tak, že družičky jsou dostatečně připraveny, nebo naopak nejsou, na druhý příchod P.Ježíše. Ale správnější vyjádření je, že ony jsou dostatečně připraveny na d l o u h é č e k á n í. Na dobu, kdy ženich n e j d e. Na dobu bez ženicha. To jsou ty naše dny všední a obyčejné. Nepohrdejme jimi. *Ti, kteří očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se křídly jako orlové, běží, však neumdlévají, chodí a neumdlévají.*

První církev čekala Pána každým dnem. Jejich heslem bylo: „**Maran atha**“ - Pán přichází. Žili touto nadějí. Byl to pozdrav, kterým se zdravili, byla to první myšlenka, když se probudili do nového dne, byl to jejich výhled od starostí, naděje v utrpení, jistota v bolesti, opora v nejistotě, síla v boji, bylo to trumfové eso jejich života i smrti. A co my? Pomyslíme-li na Kristův II.příchod, zaraduje se naše duše a nebo se vyleká, naše čelo se napřímí a nebo orosí? „**Maran atha**“ byla chloubou naděje prvních křesťanů. „**Maran atha**“ byl zdroj jejich radosti. Blížkost jara, když pukají ledy a nalévají se na stromech pupeny.

Když o svém příchodu mluví Ježíš, přirovnává ho k době v níž žil Noe. Chce aby se celá skutečnost II.příchodu stala centrem posvěcení učedníků a celé církve. Nikdo kromě Noemovy rodiny příchod soudu nečekal. Noe však bral stavbu korábu, jako bohoslužbu. Ostatní lidé ovládala stále se zvětšující sebejistota a pocit vlastní zajištěnosti. Bořili staré a stavěli nové, pevnější, lepší, silnější stodoly, domy, města a věže. Měli tak hluboký pocit zajištěnosti, že pili, jedli, ženili a vdávali se bez sebemenšího strachu. Tak se to bude opakovat před Ježíšovým II.příchodem. Každodenní práce, všední den jako každý jiný. Nebudou znít sirény, zpravodajství nebude informovat o ničem mimořádném. Ježíš říká: „*ten den přijde jako zloděj v noci*“. V čas, kdy člověk spí a dveře má pevně zamčené. V hodině o které **nevíte**. A neví o ní ani andělé v nebi, ani Syn člověka. V hodině, jejíž chvíli si nechal ve své moci pouze nebeský Otec. Tyto dny Písmo nazývá: „*Dny Syna člověka*“. Lidé půjdou do své každodenní práce, děti do školy, ráno vyjde slunce jako každý jiný den. Nikdo neohlásí Jeho příchod a nikdo jej nebude očekávat. Nepřekvapí jen ty, kteří na něj čekají den co den už 2000 let. To protože se Pán chce setkat s každým člověkem v jeho každodenní práci. Ne ve sváteční náladě, ne skrze slavnostní uvítání. Všech deset družiček vypadalo stejně. Čekaly na ženicha. Nešel. Spaly. Když se ozvalo: „*ženich jde*“ probouzely se podobně. Všech deset stejně rozespálých, stejně malátných se stejně bolavou hlavou. A přesto jich vešlo na svatbu jen pět a pět zůstalo za dveřmi. To, co bylo u těch pěti jiné než u druhých pěti byl olej v nádobkách. Nejen v lampách. To je symbol. Každý člověk je schopen zahořet, když je to potřeba. Zasvítit, oslnit, nadchnout. Ale ne každému světlo vydrží 2000 let. Nejde o to mít v lampách olej jen pro krátkou chvíli. Pro moment setkání, pro chvíli konkurzu, půlhodinku při maturitě a pod. Jde o olej nejen v lampách, ale i v nádobkách. O olej pro dobu dlouhého čekání. Musíme Krista nejen uvítat ve svém srdci, ale musíme s Kristem i pravidelně žít. Kéž bychom se tedy těšili na den Kristův. Kéž bychom jej očekávali s velikou nadějí nově každého rána. Kéž by Pán dal každému z nás věrnost a vytrvalost až do konce.

A „MARAN ATHA“ bylo pro nás zvoláním radosti, nikoli děsu!

AMEN